

МАКСИМИЛИАН ВОЛОШИН
СРЕД СУМРАКА ЗЕЛЕН
ИСКРЯЩИ...

Превод от руски: Петър Велчев, 2008

chitanka.info

СРЕД СУМРАКА ЗЕЛЕН ИСКРЯЩИ... [0]

*Сред сумрака зелен искрящи, суеверни
възторзи плъзнаха над родните поля,
и мигом думите изчезнаха в мъгла —
подплашени ята от лястовици черни.*

*И черни сводове, и бледи светлини
отплуват в речната сияеща безбрежност.
В душата ми расте такава нежност!...
Как бавно низжат се разплавените дни...*

*И аз за първи път смирено коленича,
и мойто, мъртвото... единствено сърце
от теб поемам — като сиво птиче,
което стоплила си в своите ръце.*

1905

[0] Стихотворението е изпратено в писмо до М. Сабашникова. Там то е озаглавено на френски „Résignation“, т.е. „Смирение“. Поетът пише: „Аз сега разбирам смирението. Сега за мен има само един път, един изход — да забравя за себе си“. (Цит. по: М. Волошин. Стихотворения. Ленинград, 1977, с.395.) ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.